

[Dræbje]

farvande. Det er et stigende problem. Også her er der tale om, at hvis man ser på tidsserier, så er der et øget problem. Det drejer sig både om nitrat og fosfor, nitrat fra nedbør, fra landbrug, fosfor fra husspildevand og – især lokalt – fra dambrug. Jeg synes, der er grund til at gøre opmærksom på, at skal man løse problemerne, så må man beskæftige sig med deres årsag og deres udspring, og et væsentligt træk ved en ordentlig løsning af næringsaltbelastningen må være, at man griber ind ved kilden.

Dermed har jeg kommenteret punkt 1 i SFs forslag, som netop gør det modsatte. Jeg tør ikke svare på, om miljøministerens investering på 3 mia kr. er et eksakt tal eller er det bedste skøn, men det er klart, at der er en samfundsmæssig omkostning ved at løse problemet afbødende ved at rense, hvor man måske i stedet for skulle have løst problemet ved forebyggelse. Vi vil være skeptiske ovenfor, at samfundet skal ofre et så stort beløb på afbødende foranstaltninger i stedet for at overveje et realistisk handlingsprogram for forebyggende foranstaltninger.

Punkt 2 og punkt 3 i SFs forslag berører områder, som, så vidt jeg kan skønne, naturligt vil blive behandlet i miljøbeskyttelsesreglementet. Det er fremgået af debatten i dagspressen, at en revision af miljøbeskyttelsesreglementet er under forberedelse i miljøstyrelsen, og derfor vil jeg godt i relation til punkt 2 og 3 spørge ministeren, om han vil fremskynde denne revision af miljøbeskyttelsesreglementet, om han vil sikre, at de to problemer, som SF-forslaget behandler i sine punkter 2 og 3, bliver taget op til behandling og stillingtagen ved en kommende revision af miljøbeskyttelsesreglementet. Endelig vil jeg spørge: hvornår kan vi få et sådant revideret miljøbeskyttelsesreglement?

Punkt 4 er, som ministeren sagde, et lidt mere tvivlsomt forslag. Det løser meget få problemer, og det er altså ikke statsgaranti, der betaler renter og afdrag på de lån, der skal optages for at løse dem.

Punkt 5 og punkt 6 er for bombastiske. Ikke at de ikke er udtryk for et forsøg på en løsning, men de er måske et udtryk for, at man sådan lidt firkantet udefra med en håndvending mener, at man kan klare en omlægning af landbrugets drift, og så regner med, at hermed er alle problemer løst. Generelt tror jeg, at man i forbindelse med de

problemer, som punkt 5 og punkt 6 omfatter, bør overveje mere naturlige reguleringsmekanismer end de meget bombastiske bureaukratiske regler med de deraf følgende forholdsregler, som SF peger på – altså mere markeds-mæssige reguleringsformer, kunne man vel udtrykke det.

Punkt 7 er et udmærket forslag. Det skal jeg ikke kommentere yderligere. Det tillader tiden heller ikke.

Jeg skal blot tillade mig en afsluttende bemærkning. Jeg er uenig med ministeren, når han siger, at vi alene skal vente på, at de endelige redegørelser kommer. Man kan jo komme til at vente meget længe, inden man får den fulde sandhed om et problem. Det er klart, at vi løbende bliver nødt til at gribe ind over for disse problemer, samtidig med at vi løbende bliver nødt til at undersøge dem videre.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg synes, det er et godt initiativ, SF har taget. I virkeligheden er der jo tale om, at forureningen med næringsalte, forureningen med fosfor og nitrat, faktisk er langt værre og mere fremskreden end det, SF antyder i bemærkningerne til forslaget. Jeg vil godt nævne et enkelt lille eksempel, som handler om vores indre farvande, nemlig Ringkøbing Fjord, hvor hele brakvandsfaunaen faktisk er uddød i løbet af ganske få år, nemlig fra 1978 til 1980, som følge af nitratforureningen. Det tør vel nok siges at være et eksempel på, at det går fantastisk hurtigt, og at jorden, om man så må sige, skrider under os, mens vi diskuterer.

Jeg mener, problemerne med såvel nitrat- som fosforforureningen er ganske godt belyst, der er lavet mange rapporter, og der er faktisk også meget stor klarhed om, hvad der er kilderne til forureningen. Jeg synes, det ville være synd og skam og også uacceptabelt, hvis man endnu en gang syltede handlingen i den syltekrukke, der hedder, at vi mangler endnu en redegørelse, der skal vise os det, vi faktisk godt ved i forvejen. Det var, så vidt jeg kunne forstå, det, miljøministeren gjorde, og det var også det, han gjorde, da vi diskuterede forureningen af Limfjorden for godt og vel en uge siden, hvor svaret igen var: nu må vi vente på den næste